

למה מחכים כולם...

מכירת סוף העונה

אצל

אינוני

בתי האופנה הראויים לאמונך

ת"א, רח' אלנבי 31 • רח' דיזנגוף פנת גורדון

על כל פחורות יחורף
הרגילות באיכות הי
ידועה שלנו. — נוסף
לזה הצעות מיוחדות
במחירים מוזלים עוד יותר.

20% הנחה

בית-חרושת לרהיטים ב. ג. את. א. לוינשטיין
דוגמות חדישות ביותר בבית-המסחר לרהיטים

לוינשטיין

בית החרושת: מרכז וולובלסקי, ת"א
בית-המסחר: רחוב הרצל 43, ת"א
חדרי אוכל — רהיטי משרד — ספריות

א. זוזובסקי

תל-אביב, הרצל 39

מערכות הרהוט החדישות ביותר. חדרי שינה • פינות הול •
חדרי אוכל חדישים ביותר — ספות פינה נחמדות —
ודוגמא מקורית של מזנון-בר-ספרייה

הוקרה
בין לאומית
לתוצרת הארץ

מגידו פילטו חסו

הצליחה שלא הצליחה

(חמשן מעמוד 7)

והיה דרוש זמן די ממושך כדי להיכנס שוב לקצב הנכון. כשהגעתי לכפר נחום, התקבלתי במחויבות-כפיים לעידוד מקבוצת טיילים שחנתה במקום. פינס לא ציין ביומנו איוה מין טיילים הם אלה שמחאו כפיים בשתיים חמישים וחמש אחר חצות.

*** המלווה שלא נברא

הפירסום הנרחב בעתונות החל כי נראה למצוא תן בעיני השחין העולה. הוא לא יכול היה להמתין שוב עד שתעבור שנה לצליחה חדשה; ותוך שנה אחת מתארין הצליחה האחרונה, בין 14.57 ל-22.56, ביצע השחין הרוה והכחוש לא פחות מאשר חמש צליחות: שלוש תוך ארבעה חדשים בכינרת, שתיים מתיפה לראש הנקרה, ברור שמבצעים אלה, שבכל אחד מהם שבר פינס שיא זכו לכותרות מתאימות בעתונות. הסביר ישראל פז בפשטות כיצד היה מפרסם את הידיעות בעל החשומר: "פינס היה מצלצל ומודיע לי את התוצאה." אולם כנראה שפינס לא הספק עוד בי ידיעות קטנות וסתמיות על השיגוי. ב-5 לספטמבר 1956 כבר הופיעה בעל החשומר כתבה בת שני טורים, על עמנואל פינס בן 18 מקיבוץ הראל, שניסה להגשים את חלומו בצליחת הלה-מאנש הישראלי וכן בשבירת השיא הקיים במשחה זה. בידועה זו הופיעו קטעים מתוך יומנו של מלחתי הקבוע, יוסף קורן, מהפועל חיפה. אגב, בדיעות מהשנים הקודמות היה שמו הפרטי של המלחתי קורן — דן. העובדה שלא שמעו על אדם זה, לא הטרידה איש.

*** גביעים מבריקים

שוב, לא הספק הצעיר השאפתן בהשיגוי הנכבדים למרות שעל דפי עתונות הספורט היה כבר שחין מפורסם, היו דרושות לו הוכחות כשמויות יותר להשיגוי המופלאים, אותן יוכל להראות לחבריו במשק ולהציגן על ארגונו. אין דבר המתאים למטרה זו יותר מאשר גביעים מוכספים. בעוד שעד כה היה פינס צולח בהודעותיו סתם לשם ספורט, החל עתה לצלוח לשם זכייה בגביעים.

בוה אחר זה אסף לא פחות מאשר חמישה גביעים. לא היה קשה לזכות בגביעים אלה. התברר לפתע שהרבה מוסדות, שעד כה התעלמו ממפעל צליחות הכינרת, החלו לפתע לגלות התענינות רבה בו ולתרום גביעים למנצח. התענינות זאת הביאה לארגונו של פינס חמישה גביעים. אחד הגביעים נתרם, למשל, על-ידי בית חרושת ליבר לשוקולד. העובדה שבעל בית החרושת ומשפחתו לא ידעו כלל על כך שתרמו גביע מעין זה, לא העיקה על פינס. הגביע הגדול והמפואר, עליו התנוססה הכתובת "גביע נודד, תרומת המועצה הי איוורית עמק הירדן", היה גם היא בין גביעי פינס. אנשי המועצה האיוורית לא ידעו כלל על תרומתם זו לעידוד ספורט חשחיה הישראלי. קבע השבוע חבר קיבוץ כינרת ופעיל הפועל. חסיד: "המועצה לא תרמה מעולם שום גביע."

הוסיף שמריהו נאבל, איש אפיקים, מר ארגני צליחות הכינרת מטעם הפועל: "לא שמעתי על גביע או על פינס." שלוש הגביעים הנוותרים, שהיו אמנם קטנים יותר אך מבריקים לא פחות, יתרמו באמצעות פינס על-ידי חיל הים. לאחד הגביעים נתן פינס גם שם — "גביע על-שם א. רוקמן." איש לא שמע שמעו של רוקמן.

*** מי מכיר מי יודע?

מעניין הוא שפינס העז למסור לפירסום את הידיעה כי זכה בגביע רוסמן (בעוד שעל הגביע נרשם רוקמן). בצליחה מטעם חיל הים. כמו במקרים הי קודמים לא הגיב איש על פירסום הידיעה הוה, ולא הכחישה. בדיעותיו לעתונות הזכיר פינס שמות רבים ממקומות שונים בארץ, שכביכול ליו אותו בצליחותיו. השמות אותם הזכיר פינס בהודעותיו היו: ברל פרלמוטר מעין גב; יוסף קורן מהפועל חיפה; צבי גרוס, מורה התעמלות מרמת-גן; דוד אשכנזי, חבר קיבוץ עין שמר; יוסף כהן, יהודה ארזי ובנימין שומי רוני, מהפועל חיפה; וכן ד"ר מנחם אבירן. החקירות שנערכו כדי לגלות את האנשים הנושאים שמות אלה הביאו לתוצאות הי באות: בעין גב אין ולא היה מעולם חבר בשם ברל פרלמוטר; בעין שמר לא היה מעולם דוד אשכנזי; אמנם ישנו במשק זקן

כשם חיים דוד אשכנזי, אולם הוא לא השתתף מימיו בצליחה כלשהי. בהפועל חיפה לא שמעו מעולם את שמותיהם של יוסף קורן, יוסף כהן, יהודה ארזי או בנימין שומרוני.

אי-אפשר היה גם למצוא בחיפה רוסא ששמו ד"ר מנחם אבירן, אפילו בעזרת לשכת הבריאות המחוזית. רק אדם אחד נמצא. היה זה צבי גרוס, מורה ההתעמלות מרמת-גן וספורטאי ידוע לשעבר. גרוס לא ראה מעולם את פינס, לא ליחתי בצליחותיו.

*** השחיינים קובעים

פינס גילה לא רק כשרון בהמצאת שמות של מלחים. אחרי שנוכח כי איש לא טרח לחפש את האנשים הללו, החל מפרסם גם שמות של שחיינים, שכאילו השתתפו עםו בצליחותיו.

אפילו שחיינים ידועים, ששמות מלחיהם ומאמניהם מזכרים, לא העלו כל חשד בי השיגוי של פינס. עודד פז, אחד השחיינים הטובים בארץ למרחקים ארוכים, אשר בכל צליחה שלו השתתפו צלמים, עתונאים, מלחים ורופטי-יומן, התפלא אמנם כי בכל פעם שהצליח להשיג שיא חדש, היה שיאו נמחק באופן כמעט אוטומטי כעבור שבועיים על-ידי שחין בשם עמנואל פינס, שמעולם לא ראה אותו לא בים ולא בבריכה. סיפר השבוע עודד פז: "כרגיל יוצא אדם למשחה גדול רק אחרי אימונים מרוב שנים בבריכה. אחרי שקיבל בטחון עצמי, כל שחייני ישראל השוחים שחיות ארוכות מכירים זה את זה, שוחים ומתאמנים יחד. איש מאיתנו לא ראה את פינס לא באימונים ולא בצליחות. גם הזמלים שכאילו השיג פינס נראים כבלתי-מיציאותיים, משום שלפי הישוב זה הרי ברגע שהיה בא לבריכה לשחות מרחק של אלף מטר, למשל, היה מציב בקלות שיא עולמי."

עווי בק, השחין הנווד, חיוק דבריו את טענות פז: "לא מכיר את פינס, ולא ראיתיו מעולם מתאמן או שוחה." גם עסקני ספורט השחיה בארץ אינם מכירים את פינס כשחין, מחוץ לפירסומים בעתונים. אמר עמנואל גיל, הרכז המקצועי הארצי של הפועל, לכתב העולם הזה: "איני מכיר אותו (פינס) ולא ראיתיו שוחה או משתתף בתחרויות של הפועל."

*** חבריו מאמינים

אור כל העובדות הללו אין צורך להיות חוקר מקצועי כדי לנחש מה קרה עם פינס בלה-מאנש. פינס, הידוע בין חבריו כצויבובניק ואשר הופיע גם פעם לעניינם בתלבושת של סרן מחיל הצנחנים, סבר לתומו כי מה שהצליח לעולל לעתונות הארץ יצליח לעשות גם עם עתונאי העולם. הוא החליט לממש את חלומו ולצאת לי צליחת לה-מאנש. הוא לא היה הישראלי הראשון אשר ניסה לבצע מבצע נועז זה. קדמו לו שתי שחייניות ישראליות, בקיץ 1950 יצאה חגדה בוטאגלי, 21, בתו של אמיל בוטאגלי, שוחר ערבי ממוצא מלטאי בחיפה, לצלוח את לה-מאנש בתחרות הי מסורתית. היא הפסיקה את צליחתה, אחרי שאביה, שליחה אותה, חשש מכרישיים.

לפני שנה נכשלה שחיינית ישראלית אחרת, עדנה בורנשטיין, כשניסתה לצלוח את הי העלה, נמשתה מהמים לפני הגיעה לזובר. פינס החליט כי הוא יצליח ויצליח ויהי מה. הוא התכונן לתפקיד בשקדנות. הוא למד על פה את כל הכרוך בצליחת התעלה. למעשה חי את תפקיד השחין.

הוא ניסה לצאת למבצע בחסות מרכז הפועל. אביו, בעצמו איש מרכז הפועל, שהאמין כנראה בסיפורי בנו, הפנה אותו למרכז הפועל. שם היו מוכנים לתמוך בו, אולם לא לממן את הנסיעה. משם הגיע פינס למערכת דבר השבוע, אולם מאחר שעורך הספורט של השבועון היה חולה, ופינס מיהר מאוד לצלוח עוד החורף, הוא פנה למערכת העולם הזה. סיפר את סיפורו. בסיפור אישי שלו, שפורסם בעולם הזה (1059) חזר פינס על סיפוריו בעבר, הוסיף עליהם פרטים חדשים ובלתי-ידועים.

אולם התעלולים שהצליחו בארץ לא נשאו אותה הצליחה בצרפת. שלוש שנים של כזבים מלווטים התפצו אל מול צוקי דובר. אלוף-השחיה טבע בכוביו.

רק במשקו, בקיץ הראל, עדיין האמינו חבריו עצמי (מתחרו עם שמי) הוא שחין גדול. אמרה מרי כצלנסון, האקונומיט של המשק: "עמי יתור, ויביא לנו את שלושת אלפי לירות השטרלינג. נבנה בריכת שחיה במשק ינאשר את היבוץ."